Tyskklands Mandemagt.

Tyskernes Overtag i Mandemagt under det nuværende Fremstød paa Vestfronten, som under alle deres tidligere store „drives", er noget af en Gaade for mange. Hvorledes kan Tyskland opstille disse vældige Hære, som i steden for at miste i Antal synes at vokse i Styrke efter hver Kamp? At Tyskerne har lidt svære Tab under den lange og blodige Krig er sikkert nok; og dog synes de tyske Hære at tiltage i Folketal, efter som Krigen strækker sig fra det ene Aar til det andet. Tyskklands Folkemængde er mindre end den samlede Folkemængde i de allierede; men naar de allierede har mødt Tyskklands paa Slagmarken, har deres Stridskræfter som Regel været underlegne i Antal. Hvorledes kan det forklares, at Tyskklands Mandemagt tilsyneladende er ubegrænset?

Forklaringen ligger i flere samvirkende Omstændigheder. For det første er det at mærke, at et Land paa 70 Millioner Mennesker har mange krigsdygtige Folk, mindst syv Millioner fuldt ud vaabenføre Mænd. Og takket være den almindelige Værnepligt, som er gennemført i Tyskland, er Størsteparten af disse Millioner øvede Folk, som kan indkaldes og sendes til Fronten uden Tidsspild. Saa længe der er nok igen af denne Reserve kan Tyskland altid holde fuldtallige Hære i Marken. Tyskklands geografiske Stilling er dernæst en Faktor af største Betydning. At være omgivet af Modstandere er farlig eller endog fatalt for den svage, men kan være en Fordel for den stærke. Tyskland ligner en øvet Kæmpe, som er omringet af Modstandere, og som med Lynets Hurtighed kan vende sig rundt og angribe hver enkelt Turvis, uden at den ene kan hjælpe den anden, før det er for sent. Landets Jernbanesystem er desuden planlagt med det Maal for Øje at lette Angreb i hvilkensomhelst Retning med overlegne Stridskræfter — et strategisk Princip, som Tyskland har lært af den store Napoleon. Tyskland sidder som Edderkoppen i Midtpunktet af sin Væv, rede til Overfald, hvor et Bytte eller en Fjende viser sig, og kan saaledes angribe med stor Styrke paa ethvert Punkt. Modstanderne er nødt til at udstrække sine Linier for at være forberedt paa at afvise Angreb paa alle Punkter. Tyskland, som ifølge sin centrale Stilling kan samle sine Kræfter, hvor det trænges, enten til Angreb eller Forsvar, kan derfor mønstre en overlegen styrke hvor det bestemmer sig til at slaa, lige som det kan udsætte et Angreb, til det er sikker paa at have Overmagten paa det givne Punkt.

Et andet Forhold af stor Betydning i denne Forbindelse er Tyskernes Krigsførsel, som har gjort det mulig for dem at sende næsten hver eneste vaabendygtig Mand til Fronten. Tyskland har i denne Krig brugt ikke alene sin egen Mandemagt mod Fjenden, men har ogsaa kunnet gøre Brug af en stor Del af Fjendens Mandemagt mod ham selv. Det er ved sin hensynsløse Krænkelse af alle vedtagne Regler for Krigsførsel, at Tyskland er sat i Stand til at gøre dette. Tyskerne har tvunget Millioner af Krigsfanger til at gøre Krigsarbejde og har i samme Øjemed lagt Slavelænker paa den civile Befolkning i Belgien og de okkuperte Distrikter af Frankrig. Hundrede Tusinder af Russere, Belgiere og Franskmænd er blevet tvunget til at grave Løbegrave eller udføre andet arbejde ved Fronten under en Regn af Granater fra deres egne Landsmænds Linier. Disse Folk har i Virkeligheden gjort Tjeneste paa Ildlinien som fuldt væbnede Soldater.

De allierede har taget hundrede Tusinder af tyske Fanger og kunde have gjort Gengæld ved at bruge dem som Tyskerne har brugt allierede Krigsfanger. Men det har de ikke gjort. De har tvertimod fulgt den anerkendte Krigsbrug ogsaa i denne Henseende. De tyske Krigsfanger i England og Frankrig har haft det godt, endog hyggeligt; de har faaet god Mad og har haft Anledning til Adspredelser inden rimelige Grænser og har nydt andre Fordele, som følger med et civiliseret Liv. De allierede Krigsfanger i Tyskland har lidt af Sult og Kulde, har manglet Lægehjælp under Sygdom, har været mishandlet og plaget paa forskellige Maader og er bleven dreven til Krigsarbejde med Piskeslag og er endog blevet skudt ned af brutale Fangevogtere uden Grund eller endog rimelige Paaskud. Den første Sending af russiske Krigsfanger, som netop er kommet tilbage til Petrograd fra Tyskland, er talende Vidnesbyrd om, hvad de har lidt. Telegrafen siger om disse stakkels Folk, at de var „vandrende Lig".

Naar det erindres, at det tager fire Personers Arbejde at holde en Soldat ved Fronten, vil man let skønne, i hvor høj Grad Tyskland har kunnet øge sin Mandemagt ved Fronten ved sin hensynsløse Udnyttelse af Krigsfangerne og den civile Befolkning i Belgien og Dele af Frankrig, Kvinder og unge Piger saavel som Mænd. Praktisk talt hele Tyskklands Styrke af vaabenføre Mænd er derved fritaget fra nødvendigt sekundært Krigsarbejde, saa det er blevet muligt at bruge den hele Værnekraft til Kamptjeneste paa Ildlinien. De tyske Krigsfanger i de allieredes Hænder har derimod snarest været til Byrde; deres Arbejde er ikke blevet udnyttet paa samme Maade som i Tyskland, mens deres Ophold har krævet en Mængde Mad og deres Bevogtning en ganske anseelig Militærstyrke.

Men Tyskklands Tab har naturligvis været forfærdelige, og dets Mandemagt har set Højdepunktet og er i Nedgang. Paa Grund af Ruslands Fald og Rumæniens Underkastelse kan Tyskland midlertidigt nu møde frem for de afgørende Kampe paa Vestfronten med en Hær, som i Folk og Skyts er stærkere end nogen, det har haft under Krigen her eller paa nogen anden Front. Denne Hær repræsenterer antagelig Tyskklands største, men ogsaa dets sidste Kæmpeanstrengelser i denne Krig. Ikke saa at forstaa, at Tyskland er „færdig", om det ikke kan vinde en afgørende Sejr nu. Men det vil næppe optage Kamp igen paa nogen Front med en saa vældig Styrke. Dets tidligere Vest-Arme er forstærket med alle de Folk og alt det Materiel, hvorfor der ikke længere er Brug ved Østfronten, og denne Maskine paa to og en halv Million Mand eller mere er nu rede for et nyt Angreb i Flandern og Frankrig, før Amerika kan møde frem i fuld Styrke.

Men den Tid, som Ludendorff **har brugt til** at forberede dette Angreb, og hans Ændring af den vanlige Angrebstaktik med det Formaal at spare Liv, viser at han har set, at Tyskklands Angrebsevne **har naaet** Grænsen eller har overskredet den. Tyskernes Fremstød i Vesten denne Vaar er egentlig, hvad tyske strateger kalder en „offensiv defensiv" — et Angreb for Forsvar. Om det lykkes, om Tyskerne skulde naa frem til den engelske Kanal, vil Aemrikanerne faa mere at gøre, og Krigen vil forlænges. Hvis det slaar fejl, vil Tyskerne herefter blive indskrænket til en Forsvarskrig med en stadig aftagende Mandemagt. **Man faar det Indtryk, at den tyske** Militærledelse ikke har nogen overvættes stærk Tro paa Sejr og at de frygter Foch.

Commission of Public Safety.

HOW THE NATIONAL LUTHERAN COMMISSION KEEPS IN TOUCH WITH THE CHAPLAINS.

The other day I was in the headquarters chatting with Secretary Stub. In came a chaplain, the glow of excitement on his cheeks. He had received intimation that his regiment was going "over there", perhaps, within the next 48 hours. He was in New York to bid farewell to his family and to gather the necessaries before going across. A host of things he wanted and needed. To get them he turned to the National Lutheran Commission. He received a communion set, typewriter, service books, motorcycle, side car. He received assurance. Tell us what you'll need to make your work effective and if it can be gotten, we'll get it for you. He was grateful and in parting said: "All I can do for our Lutheran boys on the other side, I'll do."

This is just an instance of this important side of the commission's service. The government today appoints chaplains in the army and navy, but it doesn't equip them for their work. That is left to the ingenuity of the chaplains. It is obvious that individually they can do so little or nothing. They are handicapped more than a home missionary who is sent out without equipment for his work. For the chaplain has not the opportunity in time to build a congregation which equips itself.

The various war-time service commissions of Protestant Bodies have undertaken to remedy the need. The National Lutheran Commission too, is doing everything in its power to back the Lutheran chaplains. The budget provides a fund of $50,000. solely for this purpose. How is it expended and what does it accomplish?

There is in the first place the so-called "standard equipment". That means the materials which experience has proven necessary and hopeful to every chaplain. It includes 600 Army and Navy Service Books and other literature, communion vessels with 2000 wafers and 2000 paper cups, motorcycle with side car, if desired, emergency fund of $100 not to be expended for personal expenses, portable organ if necessary. All in all this equipment represents an outlay of about $650. Every item in it, however, aids the chaplain in giving more and better service to his men.

The Commission's policy has been to give the chaplains all necessaries which they cannot get from other sources. The Y. M. C. A. too assists the chaplains. Since it, however, is mainly social and recreational, it aids them more in those lines. It offers the use of its buildings and provides them with athletic materials.

The chaplains have more than appreciated this interest of their church in them as expessed through the commission. The thing that appealed to them first, was of course, the equipment itself. Many letters have been received thanking the commission and telling how much it has helped in the chaplain's work.

The greater benefit has been of a sentimental nature. The interest of the Commission in the chaplains has tied the chaplains up with the commission. It has given them the feeling of gratitude toward their church and pride in the ready and efficient response. One chaplain expressed it this way:

"I cannot refrain from writing to tell you what a proud moment it was for me last Thursday at the monthly meeting of the chaplains in this camp when I could tell the others present that the church to which I belong is providing its quota of chaplains with a full standard equipment, and also a substantial emergency fund. It is difficult for me to adequately express my appreciation to the National Commission for the assurances of support it stands ready to give our chaplains in the service."

That has meant the most wholehearted co-operation on the part of the chaplains with the church's commission. The Lutheran boys have received the benefit. Chaplain Stearns, with the over-seas forces, recently received a request to look up a boy for baptism in France. He had been followed up by the Commission from camp to camp in America, but finally was shipped across before he could be baptized. Through the Commission, a chaplain is reaching him across the seas. Only recently a chaplain baptized and confirmed 14 young men.

Another one writes:

"My accessions to church membership while in the Depot Brigade were on the average of over 25 per month. In admitting the men of course I made the presumption that the home pastor and church would accept my services as a sort of assistant pastor to their respective churches admitting the men in absentio.

"I have received many letters of gratitude. The presumption was accepted without question in every case of which I know the result. In that case I do not know the result after I made a more detailed explanation.

"I baptized eleven and admitted three others last Sunday in my new pastorate. We expect to admit some others next Sunday when we observe the Holy Communion."

In the camps, chaplains and camp-pastors have co-operated most whole heartedly, backing each other for more effective service.

With the increase in the number of chaplains, through the recent chaplaincy bill, the service of the church for and through the Lutheran chaplains is becoming ever more important. The camp pastor will not be crowded out. He is a necessity. The chaplain too is an arm of the church who, within his limitations, is "doing his bit" to keep the boys safe for the gospel of the Savior.

Hvad er det Evangelisk-Lutherske?

(Fortsat fra Side 3.)

Vej er for Tiden Kirkeminister Th. Poulsen.

Vejen er den politisk-historiske, som betrædes for at faa Klarhed over det kirkepolitiske Hovedspørgsmaal. Man møder Kravet om en Kirkeforfatning for vor lutherske Folkekirke. Saa maa der spørges om, hvad denne er i Henhold til vor politiske Historie. Svaret søges ganske naturligt i Grundloven af 1849, som udtalte: „Den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke." De, der skrev denne Grundlovsparagraf og vedtog den i Rigsforsamlingen, maa naturligvis have vidst, hvad de selv mente med dette Udtryk „den evangelisk-lutherske Kirke". Men hvad andet kunde de forstaa derved end den vel kendte lutherske Kirke, som i 1849 levede i Danmark? I dens Ly trivedes de mest forskelligartede religiøse Retninger: paa den ene Side den udvandede vulgære Rationalisme med dens Minimum af religiøst Indhold, men rigtignok ogsaa med Personligheder af en saadan moralsk Lødighed, at vi, det 20. Aarhundredes Børn, ikke alene maa se hen med Respekt til dens bedste Typer, men af dem kan faa en tiltrængt Vejledning til at lade Ordet Pligt faa sin rette Plads i Livet; og saa paa den anden Side Grundtvigs Vidnesbyrd i dets oprindelige Kraft og Konkretion som Modsætning til al afblegende Udvanding. Paa den ene Side den Heibergske Mellemting mellem kristen Tro og Hegelsk Filosofi, som fandt sit fyldigste og skønneste Udtryk i Texten til Weyses Reformationskantate ved Universitetsfesterne, og saa paa den anden Side noget saa positivt og inderligt, men vel ogsaa snæversynet, som „De Helliges", Forsamlingsfolkets Kristentro i deres Lønkamre og Konventikler, som Staten bekæmpede med Politiforholdsregler. Paa den ene Side den Kierkegaardske Individualisme med dens Opfattelse af Troen som Lidenskab for Paradoxet, og saa paa den anden Side Mynsters Vidnesbyrd og Martensens Theologi og Prædiken. Saa broget var det Aandsliv, som trivedes i den Kirke, der i de Aar kaldte sig den lutherske her i Landet. Ingen vil være i Stand til at forme et Udtryk for Trosopfattelse, for Kristendomsopfattelse, der kongruerer med og virkelig dækker disse højst forskellige Arter eller Afarter af det Lutherske — undtagen selve Ordet „luthersk". Altsaa: Ingen kan sige, hvad det Lutherske er.

Dette er den politisk-historiske Betragtning, hvorigennem man ledes til den oftnævnte Paastand. Hvorvidt den er i fuld Overensstemmelse med Grundlovsforhandlingernes Forløb, og navnlig om man i Rigsforsamlingen havde den Opfattelse, der er fremsat her, af den evangelisk-lutherske Kirke, det er noget, hvorom der kan være Tvivl. Andre har faaet det Indtryk, at Meningen ikke var den i Folket faktisk bestaaende Kirke med de forskellige Afskygninger, ja Modsætninger, men den i de ældre Love og Anordninger omtalte lutherske Kirke.*) Men lad ogsaa Kirkeminister Poulsen have Ret i sin Forstaaelse af Grundlovsfædrenes Mening med Udtrykket „den evangelisk-lutherske Kirke," saa er i hvert Fald selve den politisk-historiske Betragtning for spinkelt et Grundlag for den vidtrækkende Udtalelse, at ingen kan sige, hvad det Lutherske er. Vel ved jeg, som ovenfor bemærket, at Ministeren ikke mener denne Sætning i hele dens vidtrækkende Betydning, men kun i en bestemt kirkepolitisk Forbindelse, nemlig, at der ikke existerer, ej heller kan eller bør gøres nogen Formulering, der egner sig til juridisk Brug for at hævde „den rene Lære". Jeg ønsker ogsaa som Øretvidne at gentage, at den Kirkepolitik, som han følger i Henhold hertil, har til sit sidste Formaal et Menighedsliv efter Apostlenes Ideal og et sandt personligt Troliv i Frimenighederne. Men Ordene har ved Gentagelse faaet en programagtig Klang, og de er over Landet forstaaet som en Tilkendegivelse i videste Betydning af, at det er umuligt at sige, hvad det Lutherske er, — altsaa netop det, som paastaas fra katolsk Side, og som Romerkirkens Propaganda maa ønske indoptaget i Befolkningens almindelige Bevidsthed, fordi det bereder Vejen for konfessionel Ligegyldighed og saaledes lammer Folkets Modstandskraft overfor Katholicismen.

Derfor maa det ønskes, at denne Udtryksmaade helt kunde ophøre, og at man saavel i den særlige kirkepolitiske Diskussion som under Bestræbelserne for at værne Troslivets Inderlighed imod orthodox Forbening vilde forme sine Ord saaledes, at de ikke yderligere skulde udbrede og fæstne den Forestilling, at ingen kan sige, hvad det Lutherske er.

*) H. D. Møller: Om Stat og Kirke.

Kvitteringer.

Det nye Samfundsaar.

Japanmissionen:

Long Beach, Calif.	
Long Beach, Cal., Hans Niels for en Stud	$150.00
Waupaca, Wis., Gertrud M. Petersen	2.00
Westby, Mont., Chr. Andersen	20.00
Vermillion, S. Dak., Dansk Missionsf.	15.00
Camp Cody, Ia., Holger Christiansen	5.00
Luck, Wis., Vor Fr. Mgh.s S. S.	2.30
Chicago, Ill., Ebenezer Mgh. De unge til en Udestation $15; Mrs. Chr. J. Nielsen $10	25.00
Ruskin, Nebr., Th. S. Kaldahl $10; Mrs. Martin Nielsen $4	14.00
Askov, Minn., Jørgen Jørgensen	2.00
Coulter, Ia., E. M. Andersen for Isuboike	75.00
Fresno, Cal., N. H. Rosendahl	10.00
War Eagle, Ark., Jens Espersen	5.00
Tilsammen	$325.30

Indianermissionen:

Waupaca, Wis., Gertrude M. Petersen	$1.00
Westby, Mont., Chr. Andersen	10.00
Luck, Wis., Vor Frelsers Mgh.s S. S.	2.30
Fresno, Calif, N. H. Rosendahl	10.00
Tilsammen	$23.30

Indremissionen:

Waupaca, Wis., Gertrud M. Petersen	$1.00

Utahmissionen:

Ruskin, Nebr., Mrs Martin Nielsen	$2.00

Reformationsgaven:

Før kvitteret se Kbl. Nr. 23.	$72847.00
Waupaca, Wis., J. F. Jensen	26.50
Tilsammen	$72873.50

Skolekassen:

Falmouth, Me., Emaus Mgh. Søren Sørensen	$3.00
Vancouver, Wash., Martin Jensen	10.00
Waupaca, Wis., Gertrud M. Petersen	1.00
Westby, Mont., Chr. Andersen $20; Marian Paulsen $5	25.00
Vermillion, S. Dak., Dansk Missionsf.	15.00
Chicago, Ill., Ebenezer Mgh. Mrs. Chr. J Nielsen	5.00
Audubon, Ia., (Byen) Chr. H. Jensen	1.50
Tilsammen	$60.50

Til en Kirke i Pocatella, Idaho:

Før kvitteret se Kbl. Nr. 23	$981.35
Ruskin, Nebr., Th. Kaldahl $10; Mrs. Martin Nielsen $2.00	12.00
Tilsammen	$993.35

Til en Kirke i Hida, Japan:

Før kvitteret se Kbl. Nr. 23.	$646.18
Ruskin, Nebr., Mrs. Martin Nielsen	2.00
Tilsammen	$648.18

Til Præsternes Ligningsfond:

Før kvitteret se Kbl. Nr. 23.	$250.00
Past. J. M. Hansen, Staplehurst, Nebr.,	5.00
Past. Th. N. Jersild, Viborg, S. Dak.,	5.00
Past. H. P. Andersen, Lindsay, Nebr.,	5.00
Past. P. M. Magnussen, Rolfe, Ia.,	5.00
Past. E. Prøvensen, Audubon, Ia.,	5.00
Past. J. Gertsen, Co. Bluffs, Ia.,	5.00
Past. G. B. Christiansen, Audubon, Ia.,	5.00
Past. A. M. Andersen, Blair, Nebr.	5.00
Pastor H. Berthelsen, Omaha, Nebr.	5.00
Pastor P. P. Thoreby, Eugene, Oregon	5.00
Pastor A. S. Nielsen, Eugene, Oregon	5.00
Pastor N. P. J. Nielsen, Ferndale, Calif.	5.00
Tilsammen	$310.00

Maskinhuset:

Fresno, Cal., N. H. Rosendahl	$10.00

Til Missionen blandt Soldaterne,

Før kvitteret se Kbl. Nr. 23.	$12474.67
Council Bluffs, Ia., John Hansen	1.00
Tilsamemn	$12475.67

Til Missionen blandt Soldaterne, men som er sendt til Kass. af National Luth. Commission.

Før kvittere set Kbl. Nr. 23.	$9955.00
Eugene, Ore., Cal., Bethesda Mgh.	126.00
Westbrook, Maine, The Young People Soc.	25.00
Tilsammen	$10106.00

Blair, Nebr., den 6. Juni, 1918.

Med Tak modtaget! Otto Hansen,

Kasserer f. d. f. dan. ev.-luth. Kirke i Amerika.